СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№3 (14)

А ЧИ БОЇШСЯ ТИ СВЯТ?

Стор. 3

Париж,
і що у ньому їдять

Стор. 7-9

П'ятниця 13-го:

Стор. 26-27

Віктор Бронюк: залишайтеся молодими!

Стор. 4-5

Слово редактора

Ось вона – весна – на смак і дотик, на колір і відчуття, на все і всіх, мабуть:-). Можливо, вона ще не проявила себе, і часом скидається на сонячного зайчика, але Твоє і моє серце вже відчуває її. Тихенько вибиваються підсніжники, несміливо розглядаючись довкола: чи готовий світ до приходу її величності Весни ;))). Згодом ключі перелітних відімкнуть для усіх тепло, і почнеться шалений ритм, наче у запальному танку: буяння дерев і квітів, теплі гітарні вечори:-), місячні ночі й сонати, й сонети... -;))

Агов, одягай швидше на обличчя і серце маску радості, закоханості, заквітчуйся найпрекраснішими квітами, заспівуйся веснянками – гайда разом стрічати весну)))!

Оля Ляснюк

А чи боїшся ти свят? 3 ст.

Віктор Бронюк: залишайтеся молодими! 4-5 ст.

Париж, і шо у ньому їдять 6-8 ст.

СЕКСуальність – а що це? 9 ст.

Гурт: «І кров по долині» 10 ст.

«Кохання по-українськи» 11 ст.

Смітник людських емоцій 12 ст.

Нестерпна ностальгія 14-15 ст.

Рок-н-рол навколо світу 16-17 ст.

Увага, нерви, я вмикаю рок! 18 ст.

Говорити і слухати 20-21 ст.

Боб Марлі 24-25 ст.

П'ятниця 13-го: міф чи реальність? 26-27 ст.

Наодинці з музою 28 ст.

Стрибати з парашутом небезпечно… Фріран 29 ст.

Фото приколи 32 ст.

А чи боїшся ти свят?

Із певних причин я боюся свят. Справа зовсім не в тому, що мене ніхто не вітає чи мені не буде, з ким святкувати... Зовсім ні. Лякає те, що я вийду на вулицю і побачу інших з трояндами (так вже склалося, що це єдиноможливі квіти, довгоногі і переважно бордові), цукерками і забантованими коробками. Все стандартно: сердечка на Валентина, ялинки і Діди Морози на Новий, вісімки на Восьме. Добре, що хоч на День армії обходиться без зброї і камуфляжу. Мене насторожує ця масова однаковість і подарунки, як обов'язок, як примусова повинність. Навряд чи заміна цієї атрибутики мене потішила б. Уявімо замість троянд кактуси, будяки, саженці помідорів. На заміну цукерок – зубні щітки, як боротьба із карієсом. Ще цікавим виглядає презентований набір: мука, яйця під назвою «приготуй сам». Кожне свято перетворюється на футбольний матч. Виходячи за поріг дому, мені хочеться надягнути маску, аби всі фанивболівальники не збили мене з ніг у своїх купівельних марафонах. Чому із кількості не перейти в якість ? Чому з банальності не переступити в ексклюзивність? Відредагувати непотрібні свята і зробити їх трішки бажанішими. День закоханих змінюємо на День друзів чи улюбленої їжі, фільмів. Здивуйте себе і оточуючих. Влаштовуйте тематичні вечірки, костюмовані бали, домашні телешоу. Проведіть день мовчання, тиждень без телевізора і місяць у спідниці. Подаруйте щось звичайному перехожому, прекрасній незнайомці, засмученій сусідці, своєму коту врешті-решт. Отже, переходимо до найскладнішого: що дарувати? У цьому вам може допомогти своя або ж позичена фантазія. Герої багатьох фільмів дарували і отримували подарунки. Наприклад, мені подобається подарунок для Акселя (Джонні Депп) у фільмі «Арізонська мрія». Героїня Грейс подарувала йому глобус і побажала, аби весь світ належав лише йому. Вінні Пух теж гарно викрутився, з'ївши мед із горщика і представивши його як вмістилище, у яке можна класти будь-що. Цікавим чином можна використати дві коробки: в одну покласти записку: «Моє життя без тебе виглядає порожнім», а в іншу накидати записок: «З тобою моє існування наповнене і довершене». Чи придбайте дорогу і гарну рамку: вставте у неї власноруч намальований малюнок – смішний і дитячий. Ваші вдалі малярські експерименти залишаться на пам'ять, а рамка годиться для нового фото. Смачними наїдками теж можна здивувати: купіть інгредієнти для якоїсь вишуканої страви, підіть в гості до свого друга і подаруйте її один одному. І не потрібно чекати свят! Будьте уважні до потреб ваших близьких. Якщо ваша мама мріє про гарний фартух чи фарфор, придбайте їй ці речі просто так. Можливо, подруга постійно економить на покупках, а мріє ж про щось особливе і якісне. Купіть їй це! Якщо ваш подарунок принесе користь і радість тому, кого ви любите, це теж буде щастям для вас. Якщо ви зарезервуєте батькам квитки в кіно, ви зможете влаштувати вечірку в себе вдома. 8 березня вже на носі. Зустрінемося у крамницях!

Оля Італійка

Віктор Бронюк: залишайтеся молодими!

СКЛАД ГУРТУ:
Вітя Бронюк – вокал і баян;
Денис Репей – бас;
Костя Терепа – гітара;
Сашко Філінков – барабани

ФІЛОСОФІЯ ГУРТУ:
комунізм у поєднанні з кращими шароварними традиціями урбанізованого міщанства.

СТИЛЬ:
весільний панк з елементами весільної еротики.

Їхня музика оригінальна і весела, самі вони позитивні, драйвові, а ще – (троха, сказати б, неактуальне, призабуте слово) добрі. Хто не чув їхньої музики, тому годі про неї розказати, хто не відчував їхньої шаленої енергетики, раджу відчути – не пошкодуєте!! Завдяки цим хлопцям стає зрозумілим, що стьоб існує для того, аби змінити світ на краще.

Взагалі, цю статтю хотілося попересипати смайлами, але у такий спосіб все одно не вдасться передати потужного позитивного заряду від «ТІКа». Тому шукайте його між рядків.

На прес-конференції соліста гурту «ТІК» головний герой події не дозволяв нікому сумувати чи ловити гав. Отже, тим, що я почула, ділюся з вами. Тільки не поспішайте сприймати щось надто серйозно, бо... зрештою, робіть висновки самі.

Ставлення гурту «ТІК» (в особі Віктора Бронюка) до:

життя: «Головне, щоб люди бачили світ не в сірих тонах, а вміли розрізняти відтінки кольорів, і вміли посміхатись»;

критиків: «Є категорія людей, яка народжується вже духовними і моральними імпотентами, це дає їм право нічого в житті не робити, але на все мати свою точку зору, і все критикувати»;

дитячих мрій: «У дитинстві хотілося бути шофером автобуса. Потім хотілося бути 1-м секретарем ЦК компартії СРСР»;

музичних стилів: «Людям творчим шаблони заважають працювати»;

«поющих трусів» на сцені: «На здоров'я, буде розвиватися білоруська трикотажна галузь»;

до кумирів: «Є люди, з якими хотілось би познайомитися, випити по 50 грам горілки. Наприклад, з Кустуріцею»;

музики в авто: слухаю те, що продюсер собі накрутить. Любить попсу, Максім. Ремарка від продюсера (Олега Збаращука): Ранєтки слухаю, Максімом вже перехворів. Ще одна ремарка, авторська: за твердженням, за заднім сидінням «ТІК» возить диски «Нірвани» і «Діпьорпл»;

до споглядання себе: «Так, у дзеркало дивлюся. Чи прищ на носі не виліз, чи ше шо»;

до одягу: «Одягаємо те, шо зручне. То ж не зможу відскакати 2 години на сцені в якихось облягаючих штанах і рожевим боя, бо можна заплутатися і забитися. Одяг має не заважати нормально жити і сприймати світ».

Історія написання пісні про пилосос: «Я йшов від ж/д вокзалу по проспекту Коцюбинського, в сторону 1-го гуртожитка, якшо знаєте, я купив собі чебурека, ше йшов біля 1-ї залізнодорожної больніци, якраз при переході на вулицю Нєкрасова, там ше є офіс Укртєлєкома, десь у тому проміжку мені залізла та пісня в голову, я прийшов додому і написав».

Натхнення. «Я роблю собі таку алюмінієву рамку з дроту, починаю ходити по хаті, а вечором ставлю дві табуретки, натягую нитку, вішаю цукерки і визиваю гнома і він мені показує, де найкраще місце, потом на те місце по непарним дням тижня прилітає муза і дає мені натхнення».

Питання, яке найбільше дістало: як я написав пісню «Олені» і шо я мав на увазі.

Побажання для волинської молоді: «Залишатися молодими».

P.S. Солісту гурту «ТІК» у дитинстві наснилася його музична кар'єра, а також дівчина, з якою він повинен одружитися (саме ту дівчину знайшов і одружився). Віктор Бронюк не виключає можливості стати мером.

Оля Ляснюк

Париж, і шо у ньому їдять

Париж – місто закоханих і коханців, музеїв та здоровенних торгових центрів, місто з заплутаним метро і просто неймовірними людьми в ньому. Потрапивши у це місто, хочеш у ньому і померти. Воно надзвичайне та особливе.

Що ж, по черзі.

Шо па чьом?: Нехай вас не лякають суми, які я тут пишу. Найголовніше – не переводити їх в гривні)))) Бо як би там не було, та так і є. Тут з легкістю можна купити за 5 Є фірмовий кептарик, або попоїсти за ті ж таки 5 Є. Можна викинути 10 Є на проїзд у метро або купити додому в презент пляшку просто неймовірного французького «Бордо» (вино, якшо хтось ни пойняв). Можна купити блиск H&M за 2Є або кока-колу за 3Є. Оці отакі «маленькі» цифри так вводять в оману, шо потім думаєш, де ти подів усе своє таке дорогоцінне бабло...

Транспорт: Коли я вперше побачила карту паризького метро, то спочатку подумала, шо без «пива мну не розібратись». Але, на щастя, я тьотка не дурна, всьо зрозуміла))) Паризьке метро відрізняється від київського хоча б тим, шо в паризькому – понад 150 станцій та близько 8-ми «гілок», на відміну від 2-х «гілок» київського. Та комфорт полягає в тому, шо ти можеш вийти в найвигідніших для тебе місцях. Тут діють не жетони, а квитки з товстого паперу, який треба пропускати через спеціаль-

ну штуку, яка пробиває час і дату. Один такий квиток діє близько 1.5 години і коштує 1.6 Є. Хоча можна купити «ен карент» – себто 10 квитків ціною в 10 Є. Мені їх вистачило рівно на 5 днів, при тому, шо я їздила, куди хотіла. Звісно, ти можеш його не «компостувати», але тоді можеш нарватись на контролерів, які не такі як наші, бабусі – божі кульбабки, а здорові поліцаї, які з тобою говорити не будуть, а просто стягнуть штраф сумою у 80 євриків. Тому не раджу «економити»:-).

Їдло: Якщо в наших містах увесь центр – то банк на банкові та гральні клуби, то тут – затишних ресторанчиків, кав'ярень та кафе. Ти можеш на кожному кроці зустріти і французьку, і турецьку, і китайську, і японську і грецьку, і слов'янську і-ше-яку-завгодно кухні світу. Дивлячись, шо хочеш скуштувати. Я, як справжня фанатка східної культури, гамала в китайських, таких собі «чайнізах», японських та турецьких ресторанчиках. Поїсти там – десь близько 5-10 Євриків. Жаб'ячих лапок і равликів не куштувала, чомусь не перло усе те їсти, тому вибачайте, не можу сказати, чи смачна та біда, чи не дуже... . Я собі постійно наминала китайську лапшу та морепродукти)))

Питло: Усім і так відомо, шо Франція славиться своїми винами та любов'ю французів до цього виноградного напою, тому не проблема знайти багато винних магазинчиків, де можна недорого купити вино, шампанське вино і просте шампанське або лікер на будь-який смак. Ціни також найрізноманітніші. Можна купити пляшку вина за 4 Є, а можна і за 400 – всьо залежить від року виробництва. Зрозуміло, чим довша витримка, тим дорожче. Але вино в них смачнюче. Бо як би там було, вони мало які продукти підробляють...

Шо увідєть: Зрозуміло, шо всі сунуться дивитись на Ейфелеву вежу. І я тож посунулась) Вражає? Так, вражає і захоплює. Цікавим є те, що коли вона була збудована, то десь близько 90% парижан казали, що Ейфелева вежа – то найстрашніша споруда, яку коли-небудь бачив Париж. Так люди думали до того часу, поки не винайшли телеграф. Отут-то усі і згадали про оте «страхіття», яке почало виконувати функцію телефонного стовпа)). Ще більш цікавий факт – уся оця величезна конструкція та усі ці, здавалося б, тони заліза тиснуть на землю не більше, аніж людина, яка сидить на стільці – себто, десь близько декількох кіло. Чому так? Тре конструктора питати... . І ні, Ейфелеву вежу не видно з усіх кінців Парижа)))

Насправді в Парижі надзвичайно багато пам'яток архітектури, музеїв, галерей і надзвичайних соборів. Тут є особливі вулички і цілі квартали: такий як, наприклад, Латинський квартал – в ньому живуть студенти і, так би мовити, молодь міста. Тут є вуличка гомосексуалістів та музей сексу. Є кабаре «Мулен Руж» та Галерея «Лафает», яка не менш цікава та важлива, ніж Лувр. Тут є надзвичайно гарні мости, усім відома Тріумфальна арка, і не така відома Модернова арка, яка знаходиться в бізнес-центрі Парижа.

Житло: Найдешевше, найекономніше і найцікавіше (якшо ти, звісно, не пафосний ханжа, якому унітази треба в номері виключно із золота) жити в хостелі. Хостел – то типу як гуртожиток-готель, в якому можуть бути дво-, три-, або чотирикімнатні номери.

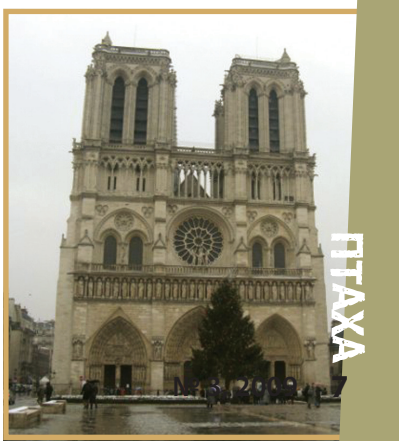

Ти можеш взяти двомісний номер за 48 Є, або чотиримісний за ті ж таки 48 Є. Прикол в тому, що якшо вас більше, то тим дешевше. Умови: наші чотиризіркові відпочивають і тусуються собі поза конкуренцією з отакими от хостелами. Дешево, кльово, з теликом, і халявним сніданком.

Шопінг: ууууу... . Шопінг... . Тут ти можеш знайти УСЕ, ЩО ЗАВГОДНО! Будь-яке шмаття, косметику, парфуми, взуття всякий дріб'язок. Тут є як бутіки найвідоміших у всьому світі трендів та модель'єрів (в які я навіть і не заходила), так і просто ВЕЛИЧЕЗНІ торгові центри в яких можна заблукати (шо я декілька разів і робила))). Найкрутіше потрапляти на розпродажі, які у Парижі просто божевільні. Сезон пройшов – усе під нулик розпродається. Себто знижки і -50%, і -70%, і -80%. Мені знову ж пощастило – я на них потрапила, ггг))) Тут можна викупити і оту ж таки косметику, кофтинки, футболки, штанці, білизну фактично за 2-5 або 7-10 Є, або круту сумку, або мега-круті тапкі (себто кеди) від Pimkie за 3 єврика.

Парлє ву англє?!?!: Я особисто спілкувалась англійською. Хоча і розуміла їх троха, так би мовити, не дуже (їхній акцент – то взагалі шота ни панятне мені було...), але все ж. Найголовніше знати декілька простих фраз, як то «Доброго дня», «Доброго вечора», «Дякую», «До побачення», «Вибачте», «ПрОшу», «Я не розмовляю французькою», чи «ви розмовляєте англійською?» – і всьо буде гуд))

Нарід: Я була вражена привітністю французів. Коли звик, що на привітне «Добрий день» зазвичай насуплено мовчать, то якось не розраховуєш на позитив. У французів усе кардинально навпаки. Як мені пояснили, це така норма: бути привітним та ввічливим. Я просто йшла по вулиці, і задивлялася на одну людину (дя, дя, я закохувалась в кожного зустрічного – такі вони усі гарні)), коли наші погляди пересіклися, він зі мною привітався! Якщо тебе ледве зачеплять, ти відразу почуєш вибачення. І це говориться не з кислими обличчями або роздратуванням, а з простою привітністю. Є чому вчитись, хіба нє?

Реклама: шо мені найбільше сподобалось, так це майже повна її відсутність))) Ти не побачиш у них, як у нас, на кожному кроці біг-борд, який підпирається наступним біг-бордом. На будинках нема величезних плакатів і транспарантів.

TRIASSA

Сексуальність – а що це?

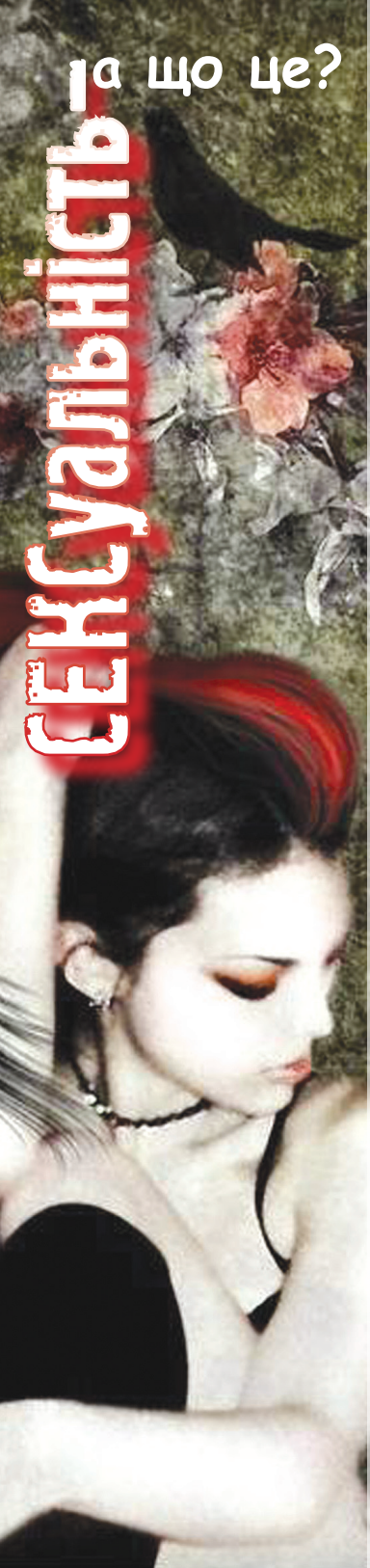

До написання цього матеріалу мене підштовхнули нещодавні події, що відбулися в моєму житті. На усім вам відомому сайті, назви його не розголошуємо, поставила я на аватар свою фоту. Але цікавинка була в тому, що на ній зображена моя оголена спина і добре видно татуювання. Вульгарною її назвати не можна, вона дуже гарно оброблена, ну і взагалі ноток непристойності там нема.

І що ви думаєте, не пройшло і кількох хвилин, як мене почали закидати листами, приблизно одного змісту: «ОГО! Оце ава!!! Ти така сексуальна! Я тебе вже хочу! ». Не скажу, що це було неприємно, ну направду, від уваги ще ніхто не вмирав...

Але чим більше таких повідомлень накопичувалось, тим більше я розчаровувалася в чоловіках. Я не хочу казати, що всі вони однакові, і думають про одне, але той факт, що мені почали писати люди, про існування яких я давно і забула, і що більш млосно... люди яких я знаю мільйон (у своїх дев'ятнадцять :-)) років. І всі вони твердили одне і теж... Там ще додавалися всякі фантазії ерохарактеру, описувати їх не буду, не тому що гидко, а тому що нехай це лишається просто ПП (приватним повідомленням).

Скажете: розбубнілася! Ага... і будете праві! Скажете: сама спровокувала! А це вже 50/50. Скажете: до чого весь кіпіш? А до того, що любі мої хлопчики, мужички, мачоси... ну і так далі, ви, здається, вже розучилися цінувати те, що «за картинкою». Нагадаю, для тих хто забув, – воно називається ДУША! Не мені вас вчити, але задуматися варто...

Наразі хочу розповісти вам про таку річ, як сексуальність. Що воно таке і як його «їдять». Бо наскільки я зрозуміла, бачення цього поняття у молоді трохи викривлене!

Сексуальність людини включає широкий діапазон поведінки і процесів, фізіологічні, психологічні, соціальні, культурні, політичні, духовні або релігійні аспекти сексу, а також людська сексуальна поведінка. Сексуальність носить як біологічний, так і соціальний характер: деякі характеристики сексуальності закладені генетично, інші формуються у процесі соціалізації – тобто перебування між людьми.

Філософія, етика і наука моралі, так само як і богослов'я, мають, як не дивно, стосунок до цієї теми. Майже в кожну історичну епоху і в кожній культурі мистецтва, включаючи літературну та образотворчу, формувалася точка зору на сексуальність. У більшості суспільств існують закони, які створюють певні обмеження сексуальної поведінки. Згадайте хоча б Іслам... Сексуальність змінюється від культури до культури, від регіону до регіону, і безперервно змінюється впродовж всієї історії людства.

Фізіологічні механізми, які спричиняють формування і здійснення сексуальних реакцій, невід'ємно властиві людині як біологічному виду, їх формування є генетично обумовленим. У той же час, оскільки людина має не лише біологічну, але і соціальну природу, формування сексуальності виявляється пов'язаним з умовами його існування: соціальним оточенням, умовами життя і так далі. На формування сексуальності впливають також такі чинники, як, наприклад, повноцінність харчування.

Хоча основним у процесі формування сексуальності є імпринтинг (збереження) та інші форми самостійного освоєння індивідом дійсності, на нього також мають вплив цілеспрямовані програми, що діють у суспільстві. Необхідно враховувати, що придушення сексуальних реакцій частенько призводить до переходу сексуальної напруги в інші емоційні форми, у тому числі агресивні. Сексуальність є невід'ємною ознакою фізичного і психічного здоров'я, як у молодому, так і у зрілому віці. Варто відзначити, що збереження сексуальних потреб у поважному віці характерне для людей з вищим рівнем інтелекту, що мають вищу якість життя, проявляли велику сексуальну активність у молодому віці.

Ось так, думаю, трошки розібралися і ви, і я. А на завершення... Думки хлопців із приводу того, що таке сексуальність:

1. Сексуальність – фізіологічна привабливість для протилежної статі. Для різних людей по-різному, але це зовнішні чинники, тобто те, що ми бачимо наяву. У психологічній літературі є наведений такий приклад: коли людина збуджувалася лише від споглядання дівчини, яка оминала калюжі.

2. «Сексуальність» ми бачимо не у хлопців, а у дівчат, дівчата у свою чергу уміють показати себе перед хлопцем (флірт і т.д.)

3. Викликаюча поведінка, погляд, жести, ... все має бути особливим не таким буденним!)))

4. Це міра сексуальної привабливості...

Такі от думки. Цим матеріалом я аж ніяк нікого ні до чого не закликаю. Я маю на меті просто розтлумачити вам, що воно – ота сексуальність, особливо тим «необразованим», у яких чакри вище за низ живота ніяк не розвиваються.))) І додати: і про сексуальність хоч інколи варто думати головою.)))))

ПТАХА

Гурт: І кров по долині

Лірично-акустичний рок

У лютому цього року у Львівському театрі ім. Леся Курбаса заявив про себе сольним концертом молодий гурт «І Кров по Долині». Захід відбувся за підтримки організації «Етра» і під керівництвом режисера-постановника Наталки Криничанки.

Лауреати перших премій Всеукраїнських фестивалів «Шевченко-фест» і «Сурми звитяги», учасники фестивалів «Бескиди», «Срібна підкова», учасники гурту Тарас Мартинюк, Назар Маєвський і Євген Щегольський виконали 12 творів, серед яких композиції на слова Тараса Шевченка, Михайла Стельмаха, авторські та народні пісні. Додавав родзинку концерту танцювальний театр «Острів дитинства», а також звучали вірші Віктора Цимбалюка.

«І Кров по Долині» з музичних інструментів видобувають звуки, вивертають душу назовні, змушують серце битись у ритмі бубна.

Своєрідний девіз гурту озвучив Назар Маєвський: «Ми хочемо пробудити відчуття самоідентифікації кожного українця через романтичну та патріотичну пісню».

Тож цей концерт зігрів душу в зимові морозні вечори.

P.S. Зібрані під час концерту кошти було передано на операцію з пересадки кісткового мозку Володі Бричу.

Іванка Волинянка (Кушнірук)

швидкий
стабільний
дешевий

Сьогодні і назавжди!
Інтернет

VTC

"Волтелеком"
м. Ковель
вул. Косачів, 8, III поверх
8 068 3466050

ПІДКЛЮЧЕННЯ - **БЕЗКОШТОВНО**
МЕРЕЖЕВИЙ ТРАФІК - **БЕЗКОШТОВНО**
ІНТЕРНЕТ - ВІД 20 ГРН. ЗА МІСЯЦЬ

«Кохання по-українськи»

«Кохання по-українськи»... Яке воно? Як виглядає та чим пахне? Щоб дізнатися про це більш детальніше, я поїхав у славне місто Володимир-Волинський, в якому місцевий колектив «Інші» та бар «Маяк» спеціально до дня закоханих організували святковий концерт під такою назвою. Насамперед хочу їм подякувати за запрошення та за свій, гарно проведений, час. Три години позитиву, які запам'ятаються на все життя.

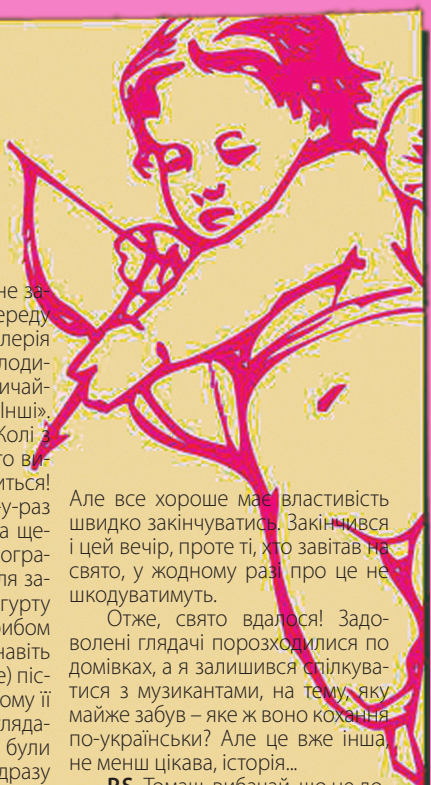

А розпочалося святкове дійство, як завжди, по-українськи, із запізненням (як не дивно, але вини організаторів у цьому не було, швидше за все у відвідувачів концерту «позбивалися» годинники). Першим до публіки в цей вечір вийшли співачки Юлія Гриб та Наталія Василюк, безперечно, талановиті та перспективні дівчата, які багато в чому перевершують так званих зірок естради, яких нам щодня нав'язують теле- та радіоканали.

Не менш порадували своїми виступами дівчата з арт-студії «Без гриму». Їхні хореографічні постановки не залишили байдужими глядачів, і кожен танець супроводжувався бурхливими оплесками. До речі, особисто від мене велика подяка дівчатам за третій танець.

Окрім пісень і танців, для гостей святкування були підготовлені різноманітні конкурси, в яких на переможців чекали цікаві призи. Ще цього вечора свою поезію читали Оля Кравчук і Оленка Оберук. Не важко здогадатись, на яку тему були вірші (все ж таки день Валентина).

Такий ліричний відступ не завадив публіці, оскільки попереду на них чекала важка артилерія – вже доволі відомий у Володимирі «Коля з Ковеля» та, звичайно, винуватці свята – гурт «Інші». Хто знайомий з творчістю «Колі з Ковеля», той знає, що на його виступах сумувати не доводиться! Веселі жарти та пісні раз-у-раз зривали бурхливі оплески та щедрі порції сміху. А цвяхом програми була пісня «Катя», яку Коля заспівав дуетом з вокалістом гурту «АДЕ^{2}Н» (м. Луцьк) Вовою Грибом (відверто кажучи, публіка навіть не очікувала на щось подібне) пісню-імпровіз. Розповідаю, в чому її фішка: пройшовшись поміж глядачами із папірцем та ручкою, були зібрані слова, з яких Коля, відразу їх заримувавши, заспівав пісню. Відвідувачі, як мінімум, були вражені від побаченого та почутого і вигуки «на біс» виглядали логічними та очікуваними.

Ну а на завершення до публіки вийшли «Інші». Гарна музика, приємний вокал, доступні та зрозумілі тексти уже відомих пісень зробили свою справу –публіка нарешті почала виходити в зал, щоб потанцювати. Зрозуміло, що після виступу глядачі не пошкодували оплесків для своїх улюбленців.

Але все хороше має властивість швидко закінчуватись. Закінчився і цей вечір, проте ті, хто завітав на свято, у жодному разі про це не шкодуватимуть.

Отже, свято вдалося! Задоволені глядачі порозходилися по домівках, а я залишився спілкуватися з музикантами, на тему, яку майже забув – яке ж воно кохання по-українськи? Але це вже інша, не менш цікава, історія...

P.S. Томаш, вибачай, що не дочекались =(У всьому винні машиністи...

Гарик

Смітник людських емоцій

Ви ніколи не задумувалися, куди потрапляють емоції після, власне, свого виходу? Чому хтось сприймає все занадто близько до серця, у той час, коли іншому абсолютно байдуже? Ми самі вирішуємо, що робити з нашими відчуттями. Одні люди можуть їх всіляко спрямовувати лише собі на користь, інші – замикають їх у собі, від чого страждають, а деякі – просто нехтують ними та викидають на смітник.

Цікаво, а як цей смітник виглядає? Велике скупчення з любові, ненависті, печалі, жалю, радості та горя? Чи просто якась енергетична куля, що пожирає все на своєму шляху? І якщо це таки смітник, то де ж відбувається переробка відходів? І хто, врешті-решт, це все згрібає докупи та закидає до сміттєвоза?.. Мабуть, ми самі. З часом стає все важче складати емоції, стає замало місця для їх накопичення... От тоді вони, наче куля, вибухають, і просто зникають в атмосфері, перед тим шкодячи оточуючим. Або ж – проходять екологічну обробку.

Роль смітників у наш час взагалі недооцінюють. Тому сміття (не лише у фізичному сенсі цього слова) кидають всюди. А потім дивуються, чому ж це нам так погано живеться. Незручно, некомфортно, незатишно. Брудно, одним словом.

Як часто вам доводилося рятувати щось таке потрібне буквально в останній момент, витягуючи його з рук інших, тих, хто повважав це зайвою дрібницею? Ось так і тут. Наприклад, з люблячим серцем. Викинуть у смітник, прикриють шкіркою від банана та й забудуть. А серцю то як? Воно не заслужило... Воно несло лише втіху та любов! Добре, коли трапляться хороші сміттярі, які врятують його, доглянуть і повернуть до життя. А якщо цього не станеться?..

Аліна Ольхович

Ковельський міський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді проводить благодійну акцію «Допоможи ближньому».
Ви можете принести одяг, взуття та інші речі сім'ям, які опинилися в складних життєвих ситуаціях.
м. Ковель, вул. Незалежності, 73 каб. 120
тел.: 8(03352)6-17-48
e-mail: kmcsssdm@ukrpost.ua

ПТАХА

Відпочивай у стилі

CLASSIC

піцерія

м. Ковель, вул. Міцкевича, 10

з 11^{00} до 23^{00}

м. Ковель, вул. Сагайдачного, 6в

з 10^{00} до 22^{00}

ЗАМОВЛЕННЯ ЗА ТЕЛ.:

5-11-66, 7-11-66

ПТАХА

НЕСТЕРПНА НОСТАЛЬГІЯ

Інколи буває сумно пригадувати свої синдроми скромності і гордості. Невикористані моменти на тролейбусних зупинках, у плацкартних вагонах. Щось стримує сказати банальне: «Котра година?», «Коли була остання дванадцятка?» чи просто шокуюче: «Давайте знайомитись. Я... ». І все це відкладається на потім, на наступну більш сміливу середу чи суботу.

СТІНА З ПАП'Є-МАШЕ

Хвилини кіносповіді, подаровані американським режисером Річардом Лінклейтером, – це занурення у схожий із власним захованим світлом у спогадах момент, коли ми забуваємо про патологічні фобії переходити межі, руйнувати стіни наших замаскованих володінь, причепурених під нами ж обраний образ: сміливця, падлюки, розумника, благодійника, говоруна тощо. Такі історії траплялися майже у кожної людини. Магічні своїм магнетизмом зіткнення двох людей на обмежений часовий проміжок: зворушливі розмови, відверті вчинки, поспішні очікування конечного розставання. Це рідкісний шанс зустріти кіно у власному житті, сходити до себе на сеанс і отримати купу довгоживильного раю у думках. Порізно, сховані кожен у власних понеділках і п'ятницях, ми переживаємо той обірваний, але такий ностальгічний, омріяний зв'язок із людиною одного дня. Неважливо чи щасливі ви в цю мить повторів, головне що з вашого життя, як шило з мішка, стирчить незабутній, хвилюючий, єдиний на все життя образ мрії, коли відбувався непорахований, безкорисливий, зустрічний потяг один до одного. Чи було це на світанку, чи перед заходом сонця, а можливо, під час повного затемнення, зливи, скрипучого снігу і свіжого вітру... Пам'ять сколихує і шокує, додає сил і допомагає триматися. Описане вище відбувалось, як у житті, так і в кіноісторії «Перед світанком» (1995 р.), авторство якої належить Річарду Лінклейтеру. Чудова пара акторів: американець Ітан Гоук і француженка Жулі Дельпі ніби були народжені для цієї картини – обоє молоді і розумні, прекрасні та особливі. Їх зустріч відбувається у вагоні комфортабельного євроекспресу, що прямує з Будапешту в Париж. Вони самотні, занурюються у книжні світи, аби вбити час. Їх погляди спіймали взаємне бажання розмовляти. Селін підсідає до Джессі (так його звуть), він американець, що подорожує Європою. За вікном швидко втікають невідомі краєвиди, книги відкладено до наступної самоти, француженка Селін переходить на англійську, аби врятувати взаємне розуміння. Усе б нічого, але скоро Відень, і Джессі має там сходити, тому що у нього літак у США саме з австрійської столиці. Коли потяг зупиняється, він обриває і подальший розвиток стосунків між героями. Але сміливість перемагає, і Джессі переконує Селін провести з ним вечір і ніч у чужому, але прекрасному Відні. Чи вона погодилася ?

Влітку на одному із телеканалів після опівночі демонстрували фільм «Перед заходом сонця» (2004 р.). Це друга частина фрагментарних стосунків Джессі та Селін. У картині режисер Лінклейтер через 9 років після ночі у Відні розповідає про їх нову зустріч у Парижі... Я був втішений, і всі свої сили доклав для пошуку початку дилогії – «Перед світанком».

А вже тепер стрічки у правильному порядку переглянула хороша подруга Оля. Крім кіновражень, вона поділилася зі мною особистою історією, фантастично схожою на кіно: «За три дні до мого Дня народження я їхала в потязі. У мене було 17 місце, і мені мало виповнитись 18 років, а на 18 місці їхав хлопець, у якого в цей день був День народження і який святкував... тих самих 18. Такий дивовижний збіг чисел і обставин. Ми познайомилися, проговорили до 4 ночі. Йому потрібно було виспатись, але я про це не знала. Він вийшов у Рівному, залишив мені свій номер. Я йому

якось подзвонила, але він був на парі... і ми ніколи-ніколи більше не бачилися. Це така історія, яку можна розповідати замість історій про погоду. Приємно згадати. Цікаво знайомитись з кимсь, з ким тебе нічого не об'єднує. Люди замкнуті, і розімкнути їх важко. Двоє незнайомих людей у мить стають важливі один одному. Вони зустрічаються випадково, і у них немає точок дотику. У цьому цінність таких стосунків. Я навряд чи хотіла б вийти за нього заміж, але мені сумно, що я не зможу його привітати на «23» і отримати букет квітів на «восьме», написати листа, приїхати у його місто. Ця ситуація ніколи не повториться. Він був досить цікавою людиною. А тепер про фільм розповім... Переглянувши «Перед світанком», я вважала дуже класним, що продовження їх стосунків більше немає. Коли я дивилася «Перед заходом сонця», я кардинально змінила свою думку. Селін і Джессі мали бути разом! У нього не з'явилося б тієї величезної зморшки, а її волосся не стало б схожим на ганчірку. Життя їх добило, вони були інші, багато могли дати одне одному. Шкода. Мені подобається, що вони є головними дійовими особами, а другорядні люди мають значення таке ж, як і дерева, метелики. Чудовий цей символічний момент псевдофотографування, коли вона була з косичками. Взагалі такі стрічки дуже реальні. Їх і не назвеш документальною зйомкою, які є зазвичай бляклими, блідими. Є фільми, під час перегляду яких можна заплющити очі і просто їх слухати, засинаючи. Від цих робіт Лінклейтера неможливо відірватися, відійти і пити каву, їсти, малювати тощо. Треба тільки дивитися. Мені подобається фінал, такий розмитий. Запам'ятався її піджак без ґудзиків, дуже класна майка. Усе мало певне значення. Ще чудовий момент імітації розмов телефоном, коли вона має подзвонити своїй подрузі, а він спочатку не розуміє, що має грати її роль. А потім навпаки, ніби вона його друг із цим: «Привіт, чувак!» – прекрасно зіграли, це був такий імпровіз!!!»

ОСТРІВ ПРИВАТНИХ ПРАВИЛ

Минулого літа мені неабияк пощастило. Незвично наштовхнувшись на одну із винятково цікавих сінемальських програм ТБ – «Аргумент-кіно» (яку показово відсувають у програмі на другу ночі, аби громадяни ненароком не стикалися з культурою), я отримав достатнє уявлення про творчість американського режисера Річарда Лінклейтера. В якості наочного прикладу телевізійники демонстрували його ранню роботу «Передмістя» (1996 р.). Народжений у штаті Техас, режисер неабияк правдоподібно відтворив світ підлітків на порозі кардинальних змін. Проста за формою, але глибинна за суттю історія кількох молодих людей, які кожної ночі тусуються біля супермаркету, стала для мене справжнім нічним потрясінням. У кожного героя із цього провінційного раю своє бачення життя. Символізм конфліктних зіткнень кількох героїв дивовижно цікавий: одні перебувають в апатії до матеріального забезпечення свого існування, інші – мріють про кар'єру в Нью-Йорку. Егоїзм не переростає у поступ, і всі залишаються при тому, що мають. Вражає чудовий режисерський хід Лінклейтера: під класичну і неймовірно гарну пісню Джина Пітні «Town without pity» «Передмістя» розпочинається польотом камери навколо різних будинків, невідомих перехожих. Нас знайомлять із непримітним, малозаселеним Барнфілдом. Але тут же спокійні краєвиди порушують несамовито вільні підлітки під музичним соусом рок-гуртів Sonic Youth, Ministry, Elastica. Фільм не набув широкого розголосу і передбачувано провалився у прокаті. Режисер не загубився. Його почали поважати як якісного представника американського авторського кіно. У вересні 2001 року на Венеціанському фестивалі кілька нагород зібрала його стрічка «Пробудження життя». Вона була наповнена звичною розмовною формою. Герой фільму – хлопець, який проводить одну за одною розмови із вченими і незнайомими перехожими. Чи уві сні, чи наяву його існування і глядацьку цікавість займають неперервні діалоги про життя і смерть, сни і творчість, критерії вибору, свободу і її відсутність. Безкінечне число ідей і думок не створюють ефекту зарозумілості. Напіванімаційне «Пробудження життя» задовольнить усіх. У співпраці зі сміхотворним товстуном-актором Джеком Блеком Лінклейтер режисер відзняв свій подарунок любителям рок-музики і простим домогосподаркам «Школа року» (2003 р.). Фанатичний гітарист (Блек) заборгував своєму другові квартплату, та ще й колеги по групі вирішили прогнати його з колективу. Залишаючись без копійки в кишені, він наважується піти на обман, видаючи себе за друга-інтелігента. Так невдаха перетворюється в авантюрного вчителя престижної школи. Але досвіду викладання він не має, тому дітей чекає три місяці рок-н-ролу. Несамовитий і натхненний мрійник у виконанні Блека, що перетворює закомплексованих учнів на справжніх рокерів, сподобався усім. Фільм вийшов теплим і домашнім, як щойно спечений пиріг. Касовий успіх стрічки для Лінклейтера не означає скотитися до банальності.

Залишаючись в тіні «оскарівських» і каннських лауреатів і улюбленців, Річард Лінклейтер назавжди увійшов у сінема-світ своїм тонким вмінням зафільмовувати слова. Його романтичне і рок-н-рольне кіно збиває з пантелику і притягує спогади про щось безтурботне і живе.

Максим ІВАНУХА

Рок-н-рол навколо світу

50-ті роки минулого століття були божевіллям. Для підлітків, чиє життя диктувала музика, які бунтували, протестували, хуліганили у своєму прагненні самовиразитись, які ридали, рвали на собі волосся, сходили з розуму на концертах своїх кумирів. Для дорослих, котрі з жахом спостерігали за газетними скандалами про юних правопорушників і за своїми дітьми, що не відходили від програвачів, звідки лунали здичавілі пісні на незрозумілій мові. Для світу, який перевернула музика у стилі rock'n'roll...

Ця музика була фундаментом для розвитку популярного у всьому світі року, музика зі швидким темпом, драйвом, молодіжним сленгом під звуки електрогітари, барабанів і піаніно. Спираючись на вже зрілі негритянські джаз, ритм-н-блюз, кантрі, госпел, музиканти створили рок-н-рол. На той час прірва між чорними та білими була величезною. Існувало ніби два світи. Світ чорношкірих знаходився у гетто, зі своїм способом життя, культурою та музикою із радіоприймачів. А з іншого боку барикад була молодь, якій батьки прищепили «правильні» погляди на світ. Але їм хотілось божевілля. Рок-н-рол усе це давав, бо він мав енергію, грубість, беззаконня.

І молодь зійшла з розуму. Яскраво одягаючись, вживаючи грубу лексику, плюючи на моральні норми і принципи, вони шокували дорослих, розпалювали чутки про зіпсоване покоління та втікали з уроків на рок-концерти, куди «стікалась» молодь за черговою порцією улюбленої музики та адреналіну. А почалось усе це у 1952 році, коли на одній із американських радіостанцій перший раз пролунало слово «рок-н-рол»...

Він був звичайнісіньким диск-жокеєм, котрий недочував, проте мав відмінне відчуття саме тієї музики, яку слухачі сприймуть «на ура». Одного разу, зайшовши до музичної крамниці, він був вражений тим, що біла молодь купує платівки з «чорною» музикою. Це було поштовхом до ідеї створення радіо-шоу, де б для слухачів лунала саме заборонена музика. Алан, взявши собі псевдонім Moon Dog (Місячний Пес) та назвавши шоу «Moondog's Rock and Roll Party», викидав у радіохвилі потоки енергійних музичних продуктів, репетував і божеволів сам, – і молодь була в захваті. Слова rock (трясти, качати) і roll (крутитись, вертітись) часто вживалися в ефірних піснях та мали яскраво виражений сексуальний зміст. А, ненароком назвавши пісню Біла Хейлі «Rock Under the Clock» (Рок навколо годинника) рок-н-ролом, Алан Фрід охрестив новий музичний напрям.

Він був білим, що виконував музику чорних. Трохи дивакуватим і вже немолодим. Але він був єдиним, хто відчував, чого жадає молодь. А молодь хотіла шуму, драйву. І Хейлі дав їм це. Ритм-н-блюз і кантрі плюс негритянський вуличний сленг – і вийшов рок-н-рол. Переспівана пісня темношкірого Джо Тернера «Shake, Rattle and Roll» стала хітом – і понеслось...

Його називають по-різному: напівбогом, іконою, легендою, секс-символом. Його зачесане назад та намазане бріоліном волосся, бакенбарди, рожеві костюми, шкіряні куртки та вміння крутити стегнами викликали збудження та судоми в жінок і заздрість у чоловіків.

Хлопець із провінції хотів лише записати дві пісні до дня народження своєї мами. Прийшовши до студії, він зустрів свого першого продюсера, котрий побачив у Преслі неабиякий потенціал та взявся за розкручування новоспеченого співака. Найкраще у Елвіса виходив блюз, і записана пісня Артура Крадапа «That's All Right (Mama)» стала місцевим хітом. Почалися концерти, перші божевільні фанатки і слава.

Змінивши продюсера, Елвіс Преслі стає зіркою уже національного масштабу. Такі хіти, як «Heartbreak Hotel», «Falling in Love with You», «Teddy Bear» піднімались на найвищі щаблі американських хіт-парадів. На концертах дівчата вилазили прямо на сцену, розривали на Преслі одяг і смикали його на всі боки. Такій музичній кар'єрі може позаздрити будь-яка зірка шоу-бізнесу. Як виконавець Елвіс Преслі став безсмертним.

Серед піонерів та першовідкривачів рок-н-ролу фігурує ім'я Фетса Домінго, який отримав популярність ще задовго до появи цього музичного напряму з хітом «The Fat Man». Музика Літл Річарда переповнена енергією та чистим божевіллям, в ній майже неможливо розібрати слів, але вона заводила своїм настроєм. Бадді Холлі був зовсім інакшим, його музика м'яка та більш зрозуміла. У нього був імідж «втраченого хлопчика». Бадді видавався одразу на двох лейблах під різними іменами. Він був двояким музикантом, і згодом кар'єра призвела його до роздвоєння особистості.

50-ті роки були справжнім божевіллям. Але це тривало лише десятиріччя. Як стрімко рок-н-рол набрав обертів, так само і стрімко згасав. Літл Річард лишив музику ще в 1957 році, віддавшись релігії, 1959-му Елвіса Преслі призвали до армії, Чак Бері опинився у в'язниці, а Бадді Холлі, Річі Валенс та Едді Кохрен трагічно загинули. До 1960 року ця музична епоха віджила своє...

«Рок-н-рол мертвий» – чути з усіх боків. Швидко стає популярним рок з його цілим букетом підстилів, формується поп-музика. А як же тоді безсмертні хіти, які сотні разів переспівуються сучасними виконавцями? Імена, що стали кумирами багатьох музикантів? Рок-н-рольний настрій, що відчувається в музиці сьогодні? Відповідь знайдете в одному з інтерв'ю Чака Бері: «Його назва може змінюватись, проте суть лишається тією ж: це музика, що надихає розум і серце. Називайте її роком, джазом – як вам заманеться. Але якщо вона примушує вас рухатись, хвилює, заводить – значить, вона тут і вона не помре».

Мар'яна Голодняк

Увага: нерви, я вмикаю рок!

Я споживаю музичний продукт, чи, може, навпаки?

Чи бувають у вас такі моменти в житті, коли не хочеться думати чи самостійно приймати рішення, або просто виникає бажання втекти від реальності? У таких випадках одним із засобів, який допоможе, є музика. Сьогодні чи не кожен п'ятий має при собі плеєр і навушники. Цікаво, в який світ втікає та людина, до вух якої ллється агресивний рок? Що примушує її обирати саме цей, як стверджують металісти, витвір мистецтва, і чи здатен він справді розрадити «істоту мислячу»?

Здавна відомо, що музика має величезний вплив на емоційну сферу, настрій, фізичний та духовний стан людини. Її сила закодована у здатності проникати у глибини підсвідомості, оминаючи при цьому розум. Не дарма той, хто захоплюється нею, каже: «Музика є частиною мене». У цій єдності існує загроза, адже те, що ми допускатимемо до своїх вух, пульсуватиме і в нашому серці, визначатиме нашу поведінку. Досліджуючи тему впливу року на людину, можна знайти як позитивні, так і негативні моменти.

Аргументи «за»

На одному з форумів у інтернеті обговорювали тему залежності від цієї музики. Відгуки були різноманітними. Якась дівчина сказала: «Життя без року безколірне». Інший учасник стверджував, що рок допомагає вийти з депресії, збуджує нервову систему, додає адреналіну. А ще – що він звільняє від негативу: «Коли ти переповнений злістю, і хочеться комусь натовкти пику – вмикаєш плеєр, і тебе попускає». Також рок порівнюють із чимось живим, «непластмасовим», тобто цілком природнім, протиставляючи його «музичному збоченню» - комерційній попсі, в якій справжніми почуттями «й не пахне». Агресивний рок завдяки своєму ритму навіть може викликати стан трансу. У Полтаві проходив концерт під гаслом «Рокери проти наркотиків та СНІДу». Ось уривок із репортажу: «Міцний лубенський н'ю-метал розбурхав кров полтавських поціновувачів важкої музики. Божевільний танок, який вони влаштували під сценою, сколихнув майже усю залу. Хлопці з гурту «Е – 42» дійсно допомогли особливо активним глядачам відчути, що танцювати під їхні пісні значно краще, ніж уживати наркотики». А справді, метал-рок – чудова альтернатива наркотикам. До того ж зовсім не шкідлива? Поміркуймо наскільки істинне це твердження.

Аргументи «проти»

«Метал» – це перш за все шумове навантаження, яке, за словами дослідників, викликає підвищення стресових гормонів в організмі, стомлюваність та зниження розумової діяльності, виснажує мозкові клітини і шкодить нашим органам слуху. Щоб переконатись у правдивості цих тверджень, я звернулася за допомогою до лікаря – сурдолога Київської центральної поліклініки Костянтина Максименко. «Сприйняття звуку, - сказав спеціаліст, – залежить від багатьох факторів: стану нервової системи, розуміння мови, яка звучить, і найголовніше – від частоти та довготривалості дії звуку. Волоскові клітини у вусі людини, слухаючи таку музику, зруйнувати дуже легко, а от відновити майже неможливо». Аспірант кафедри соціальної психології КНУ ім. Тараса Шевченка Андрій Хорошун на запитання: «Як впливає рок на психологічний стан людини?» – відповів: «Довго слухати рок не варто, бо є загроза фізичного та морального виснаження. Особливості характеру кожного диктують нам певні музичні вподобання. Як правило, люди з часом змінюються й переростають захоплення роком». На тому ж форумі, про який згадувалось вище, серед відгуків траплялися такі фрази: «Іноді, коли слухаю плеєр, не стримуюсь і реагую на ритм. Тоді люди дивляться на мене, як на ідіота», або: «Мене завжди просять на уроці, щоб я не гупав по столу». Ці твердження переконують у тому, що рок впливає на нервову систему, примушуючи її бути в постійному напруженні. Уявіть собі хірурга чи працівника атомної електростанції, які під час роботи слухають метал. До чого вони «допрацюються»? Або студента, якому необхідне вміння концентрувати свою увагу? Вчені проводили досліди на рослинах, мишах і молекулах води. Результати вразили: там, де звучала класична музика, прискорювався ріст рослин, молекула води набувала форми сніжинки, під впливом року рослини в'яли, миші починали поводити себе агресивно, молекула набувала хаотичної форми. Якщо людина – живий організм, то така ж реакція проходить і в її організмі. То що ж відбувається насправді? Ми споживаємо цей музичний продукт чи може він живиться нами? Чи не уподібнюємося ми тій піддослідній рослині? «Метал» допомагає сховатись від вирішення проблем, але не звільняє від відповідальності за свої вчинки. Будьте обережні й не отримайте діагнозу передозування.

Надія Голядинець, студентка ІМК

ОРЕНДА під торгові площі, офіс, банк, кафе.

м. Ковель,
вул. Грушевського, 2б

м. Ковель,
вул. Шевченка, 2б

Тел.: 8-095-5788862

«ГОВОРИТИ І СЛУХАТИ»

Про дружбу ми розмовляли в день, коли усі незакохані згадували свої невдалі спроби когось приклеїти до власної персони. Себто на того триклятого Валентина. Друзі, яких на відміну від коханих не прийнято кидати, збираються у тісному колі завжди. І не обов'язково потрібні для цього «червоні» дати календаря. Хтось називає дружбу головними стосунками у житті, а хтось – бачить під цим зовсім інше. Що вибираєте ви? Думаю, наступна дискусія допоможе зробити вам правильний вибір.

Знайомство з говорунами:
Оля. 23 роки, акторка нашого з Гариком ілюзорного фільму.
Я. 18 років, мені здається, що я пишу не просто так... читайте далі.
Роня. 22 роки, думає, що світом керують жидомасони, і грає на басу.
Маша. 17 років, нерозривно пов'язана із містером Р.., малює.
Світа. 19 років, дівчина-арт-вечір (сейшн).
Юля. 16 років, скромна і неймовірна.

Я: Почнімо з простого: що таке дружба ?

Р: Хтось дивиться на дружбу з якоюсь користю: буду товаришувати з тим, і в мене щось буде.

О: Мені здається, що багато хто не вміє дружити, коли не бачить одразу віддачі. Не кожна людина має час. Якщо тобі не дзвонять півроку, рік, то це нічого не означає. Треба спілкуватися з усіма і для всіх. Варто чекати. Потрібно дружити на майбутнє, а не на понеділок, четвер чи п'ятницю.

С: Будь-які стосунки просякнуті довірою, і саме з неї все починається, і вона вирішує все.

Я: Але довіра досягається не за один день. Думаю, дружба розпочинається з егоїзму, як і кохання, яке є над дружбою.

С: Кохання включає в себе все: дружбу, фізичний і духовний потяг, довіру. Для мене є різні рівні довіри і дружби.

О: Так, на різних рівнях. З кимсь ти ходиш по магазинах і п'єш каву, з іншими – розмовляєш на глобальні теми, гуляєш. Дружба залежить від того, наскільки глибока людина, і що ти в ній цінуєш. У мене є подруга, з якою я можу розмовляти про щось особисте. Є друзі, з якими говорю лише на окремі теми.

Я: Для чого вам потрібна дружба?

Ю: Говорити і слухати.

С: Можливо, відчувати себе потрібним і знати, що є людина, якій ти можеш відкритися, і вона про тебе думає.

Я: Якщо дружба обривається, хоча до цього ви вважали таке спілкування найкращим у житті... І це відбувається не з вашого боку, а через те, що вашому другу (подрузі) це просто вже не має значення. Який вихід?

О: Люди і життя змінюється. Багато моїх подруг, коли одружилися, мене перестали цікавити. Усі ці сімейні штуки: памперси, обручки і ходіння за ручки... Мені важко стало з ними спілкуватись. Але є й інші причини. Наприклад,

хтось знайшов роботу і зовсім не має часу.

Я: Дружба, як я її розумію, – це поступ, абсолютна віддача себе – великого чи малого «я», яке у кого. Але коли люди починають цим користуватись з одного боку...

О: Мені видається, що до всього потрібно звикати і ставитися нормально. Може трапитися будь-що. У мене є подруга, яка може зникнути, не відповідати на дзвінки. Вона постійно обіцяє, що до мене прийде. І коли я вже усім навколо кажу, що вона дура, завжди цього або наступного дня вона дає про себе знати. І я їй пробачаю. Мені важливо, щоб був зворотній зв'язок.

Р: Можна уявити це морем: припливи і відпливи.

С: Проблема у тому, що люди не вміють спілкуватись, не наважуються говорити про обставини, які склалися. Я маю на увазі непорозуміння. Одна особа щось зробила, інша – образилась і мовчить. Людина боїться відкритись і сказати, що їй боляче.

О: Яка людина, така і дружба. Треба розуміти, що якщо навіть друг – самолюб, то це не вирок. У цій людині може бути щось хороше. Те, що зближує вас. Наприклад, якщо хтось надто агресивний, разом з тим він може бути і веселим. Людину можна і варто любити навіть з недоліками. Чекати чогось від дружби особливого не варто. Віддавати, не отримуючи, – це теж дуже приємна річ. Мене цікавить: чи завжди дружба між хлопцем і дівчиною переростає у закоханість?

Р: Усе формується на дружбі. Це ніби старт, але якийсь бар'єр має бути між хлопцем і дівчиною у дружніх стосунках.

О: Але якщо навіть є цей бар'єр: сьогодні її хлопець не надіслав повідомлення, а його – дівчина покинула. Вони подивилися разом романтичний фільм, напилися а настрій такий самотній... То це просто нереально, аби друзі навіть не поцілувалися.

Я: З якою статтю вам приємніше дружити?

О: Мені завжди більше подобалося з хлопцями. Хоча іноді наступає такий момент, що ця дружба може закінчитися і не дружбою...

Р: З дівчатами краще. У них інша енергетика.

О: А які є переваги дружби з хлопцями?

Р: У моєму життєвому досвіді – це якщо вас пов'язує якась справа.

О: Мені завжди було цікаво: про що розмовляють хлопці між собою ?

Я: Коли розмовляють хлопаки, у їх розмовах більш проста форма спілкування. Дівчата завжди більш награні, сховані.

Р: Все залежить від людини. От зі мною працювала одна дівчина, яка навіть у лісі могла знайти нові знайомства.

Ю: З хлопцями спілкуватися крутіше.

М: Тому що це на різних рівнях. Між дівчатами може існувати якась заздрість.

С: У мене дівчата завжди асоціюються з кішками, а хлопці – з собаками. Псів я більше люблю. Чоловік не так обмане, як жінка. З ними простіше спілкуватися. Немає тієї гри, манірності. Хоча є і такі хлопці – мажори. А чи може секс зруйнувати дружбу? Жінка – самотня, чоловік теж. Вони хороші друзі. Чому б їм не допомогти одне одному?

Р: Це вже якийсь крок до проституції.

С: Які вже у кого виховання і мораль.

О: Чи можливий сексуальний контакт і збереження дружби? Здається мені, від людей це залежить, від того, наскільки вони вразливі. В одного дуже розвинута уява, і він постійно про це згадує. Не вийде ніякої дружби.

Я: Він завжди цього хотів, і чому б ще раз не спробувати?

О: Справді, комусь дуже сподобалось і хтось не проти повтору. Зміниться все кардинально. «А, може, давай ще раз? А потім знову будемо дружити». Ну, це переросте в ідіотизм, і буде тільки гірше.

С: Коли ти знаєш, що це кльова людина, чому б не почати серйозні стосунки ?

Я: Тема трикутника. Коли є різностатева дружба, і в однієї людини з'явилося кохання, яке заміняє їй усе. Які є ризики і проблеми?

О: Коли я бачу: кожен день вони разом, коли не дзвониш – удвох. Прощаються і вітаються півгодини – все таке солодке і липке. Я думаю завжди так: ну зачекаю місяць-два. У таких ситуаціях завжди треба перечекати. Потрібно мати повагу до друга і не чіпати його. У тебе теж може бути таке, що тобі ніхто не треба буде.

Я: Коли у друзів з'явилося кохання – це класно. Хоч хтось у цьому світі щасливий!

Хто і в яких статевих комбінаціях товаришує, не має ніякої різниці. Головне, аби було приємно і комфортно проходити наш короткий життєвий шлях на планеті Земля, що у Сонячній системі Всесвіту. Космічно великої вам дружби!

Записував балаканину Максим Івануха

ПТАХА

«Квадраджесіма» повертається

На початку 2009 року столична формація «Квадраджесіма» після майже півторарічної перерви в концертній діяльності та численних чуток про розпад офіційно оголосила про суттєві зміни у своєму складі та про формування нової «Квадраджесіми».

Змінено половину колективу, а саме барабанщика Олександра Зленко та вокаліста Шешу. «Насправді процес, так би мовити, напіврозпаду і певних напружень в колективі розпочався ще на початку 2008 року, - говорить лідер гурту Алекс Макітра, - і ми з Бамбром (бас-гітарист команди) розпочали пошуки претендентів для нового складу».

Новим барабанщиком гурту було обрано Анатолія Іваніна, молодого та амбітного музиканта. «Нас приємно вразив той факт, що Толік, як то кажуть, був «у матеріалі» і шукав гурт, що сповідує схожу, денс-електронно-рокову філософію, якою живе «Квадра». До того ж його відповідальність і серйозний підхід не залишили нам шансів на роздуми, - продовжує Алекс. - Останнім кроком була зміна людини з мікрофоном і, чесно кажучи, ми думали, що все буде довго та важко, і були готові навіть до варіанту інструментального складу. Але доля усміхнулася нам і подарувала несподівану зустріч з Вовою «Гавайцем», колишнім фронтменом київського гурту «ХВК», що потужно гримів декілька років тому, і з яким «Квадра» не один раз ділила разом концертні майданчики».

Декілька перших спільних спроб і репетицій розставили всі крапки, і фактично вже у грудні було завершено формування нового складу. Наразі гурт напрацьовує нові пісні, щоб у березні-квітні дати перші виступи і презентувати перший сингл нової «Квадри».

Останньою піснею «Квадраджесіми», презентованою загалові, була пісня «Я обираю», що мала потужну ротацію на київських радіостанціях та у всеукраїнській мережі протягом серпня-жовтня 2008.

«Українська Героїчна Пісня» побачила світ вдруге

Лейбл «Країна Мрій» підготував подарункову версію збірки «Українська Героїчна Пісня», яка вперше побачила світ рік тому, у лютому 2008-го. Трек-лист «де люкс» версії залишився тим самим, зміни торкнулись лише оформлення. По-перше, з'явилася ґлянцева обкладинка. По-друге, доклалася мультимедійна частина, якої не було у звичайному виданні збірника.

Додаток містить книжечку з текстами усіх героїчних пісень диску, а також літопис «Наші Звитяги» – укладений за хронологією перелік бойових перемог і взірців нашої військової доблесті, при чому згадано різні збройні формування, де брали участь наші діди-прадіди. Як і належить колекційному виданню, подарункова версія «Української Героїчної Пісні» має обмежений наклад.

Святослав Вакарчук

вирушає в сольний тур Україною

6 березня 2009 року в Києві відбудеться концерт-презентація нового музичного проекту Святослава Вакарчука «Вночі». Київським концертом почнеться всеукраїнський тур.

У програмі - 11 композицій з альбому «Вночі», а також хіти «Океану Ельзи» у новій обробці. Автор більшості композицій - Святослав Вакарчук, дві з них написані разом з музикантами «ОЕ». Нові пісні зацікавлять не тільки шанувальників групи, - адже це інша, відмінна від творчості «ОЕ», музика.

У концерті візьмуть участь: Святослав Вакарчук, музиканти «ОЕ», а також відомі виконавці джазу, класичної й народної музики, струнний оркестр.

Святослав Вакарчук: «Програма «Вночі» вийшла із творчої лабораторії, де ми писали музику. Після закритої презентації й виходу пластинки, ми одержали багато відгуків. Я щасливий, що нова музика «Вночі» знайшла своє місце в багатьох серцях. Сьогодні нам необхідні зміни, правда й відвертість! Ми починаємо з музики. Плануємо провести по одному ексклюзивному концерту в 15 містах країни. Починаємо з Києва».

Нагадаємо, закрита презентація проекту «Вночі» відбулася 4 листопада 2008 року в Києві, уже через місяць побачив світ однойменний альбом. Робота над пластинкою проходила в трьох країнах світу: у Будинку звукозапису в Києві, в ICP Studios у Брюсселі (Бельгія), а мастеринг - у Lurssen Mastering у Лос-Анджелесі (США). Над мастерингом пластинки працював відомий американський саунд-продюсер, лауреат двох премій «Греммі» Гавін Лурсен.

«Люк» завершує роботу над новим диском

Група «Люк» завершує роботу над новим студійним альбомом. Четверта в дискографії команди пластинка, що одержала назву «Мамина юність», буде випущена навесні цього року одночасно в Росії й Україні. Дистриб'юцією альбому на території України займеться компанія Comp Music/EMI.

Новий альбом харків'ян стане їх першою студійною роботою, записаною за межами рідного міста: запис лонгплея здійснювався на київській студії «211». Звукорежисерами запису стали Віталій Телезін («Lama», «Океан Ельзи», «Ляпіс Трубецькой», «Брати Грімм» та ін.) і Влад Ярун (ТІК, «Ляпіс Трубецькой»).

Нагадаємо, що останнім на сьогодні студійним релізом групи є випущений наприкінці 2005-го року альбом «Sex». Таку велику перерву учасники гурту пояснюють трансформацією власних музичних поглядів і пошуком нового звучання.

Першим синглом з нового альбому стане пісня «Дама із Праги». Незабаром її можна буде почути в радуоефірі, а також прослухати на офіційному сайті групи.

Підготувала Надія Хитка

ПТАХА

«Бог приходить своєю дорогою, Бог приходить до кожного індивідуально»

«Боб був музичним посланцем Бога. Він був посередником між Богом і людьми ... У його працях багато з тих, хто вів безглузде життя, спрямоване до матеріального більше, ніж до духовного, знайшли себе: пісні Боба принесли їм просвітлення і духовне узвишшя».

Джуді Моуотт (Judy Mowatt)

Моя музика буде вічною. Може, я говорю дурниці, але коли щось знаємо, то можемо про це говорити. Моя музика буде вічною.

Боб Марлі

Роберт Неста Марлі народився 6 лютого 1945 року в маленькому селі Найн Майлз в парафії Св. Анни на Ямайці. Його батьком був білий офіцер Британського Військового Флоту Норвал Марлі. Через те, що сім'я Седелли не схвалювала стосунків його батьків, Бобу не часто вдавалося бачити батька. На жаль, той так і не дожив до часів, коли його син став відомим у всьому світі..

Наприкінці 60-их Боб Марлі разом зі своєю матір'ю переїжджає у столицю країни – Кінгстон. Там він зі своїми новими друзями, вихідцями із незаможних сімей, слухає радіо. Саме за допомогою радіо відбувалося знайомство з рок-н-ролом, який тільки зароджувався. Боб, покидає школу і починає працювати зварювальником. У вільний час він практикується у співі, в цьому йому допомагає Джо Хіггс. І от уже в 1963 році Боб Марлі збирає групу «The Wailers».

Дуже швидко «The Wailers» набирає популярності. І через деякий час група записує у студії «Studio One» сингл «I'm Still Waiting». Через деякий час групу залишають друзі Боба Марлі – Smith і Braithwaite, і Боб Марлі стає вокалістом групи. Успіх композиції «Simmer Down» був повною несподіванкою для музикантів. У 1964 році вона очолила рейтинг музичних композицій Ямайки. І це був далеко не єдиний успіх групи, але в 1966 році групу чекав розпад.

У цьому ж таки році Боб Марлі одружується з Ріто Андерсон (Rita Anderson). Він разом з дружиною і матір'ю, що вийшла заміж удруге, переїжджає до США. Однак менш ніж через півроку подружжя Марлі повертається на Ямайку, і Боб Марлі відновлює групу «The Wailers». Він стає голосом руху растаманів, що набирав у той час обертів.

У 1973 році група записує дебютний альбом «Catch a Fire» у студії Island Recrords. Цей альбом тепло зустріла публіка, а сам Боб Марлі домігся світової популярності.

У 1975 році група «The Wailers» випускає свій новий альбом «Natty Dread», основою для якого послужив матеріал, накопичений за кілька років роботи. Композиція «No Woman, No Cry» стала найбільш яскравою в альбомі. «Natty Dread» входить у Британський топ40 і топ100 США. У 1965 році виходить ще один альбом – «Rastaman Vibration», він стає ще більш успішним і потрапляє у TOP10 США.

За підсумками опитування журналу «Rolling Stone», групі Боба Марлі присуджується звання кращої групи року (у 1976). Гурт успішно гастролює світом, але особливу увагу приділяє країнам третього світу, зокрема Африці. Часто виступи проводяться безкоштовно. На Ямайці лідери двох ворожих політичних утворень (Ямайська Робітнича Партія і Народна Національна Партія) зустрілися з Бобом і запропонували провести концерт. Концерт «One Love» відбувся 22 квітня 1978 року. Під час виступу Боб запросив Прем'єр-Міністра Менлі і лідера опозиції Сіґа приєднатися до нього на сцені, де вони взялися за руки. Це був небачений випадок в історії Ямайки. Завдяки цьому Боб Марлі у червні того ж року був удостоєний Медалі Миру, заснованої ООН.

У 1977 році Боб відмовився від останніх концертів в Європі, коли лікарі виявили в нього ракову пухлину у великому пальці правої ноги, яка була наслідком травми (футбол для Боба був одним із найулюбленіших занять після музики). Боб продовжував пропагувати реґґі, виступаючи в Японії, Австралії, Новій Зеландії. У 1980 році він побував у Зімбабве. Не звертаючи уваги на хворобу, він дав останній концерт 23 вересня 1980 року в Нью-Йорку в Стенлі Театрі. Музикант мав бажання повернутися до Ямайки, проте був настільки виснаженим, що по дорозі додому його довелося госпіталізувати, і в лікарні в Маямі він і помер у віці 36-ти років 11 травня 1981 року. Його останні слова до сина були такими: «Money can't buy life» (За гроші не можна купити життя).

Його тіло було перевезене на Ямайку і поміщене в спеціально споруджений мавзолей в рідному селі, в Найн Майлз. День похорону найславетнішого музиканта Ямайки було оголошено національним днем трауру.

Він хотів змінити цей світ на краще. Чи вдалося йому це? Ма-

«Гроші – це причина всього зла. Гроші створені для того, щоб сковували людей, це заміна реальності»

«Я був колись тут і прийду знов, і та подорож ніколи не закінчиться»

«Людина є всесвітом у самій собі»

буть, так, адже він залишив після себе пам'ять, яка не дозволить забути про те, ким ми маємо бути, і куди прямувати. Неважливо, якого кольору моя чи твоя шкіра, яка в нас з тобою національність чи в якого бога ми з тобою віримо. Важливо лише те, що ми повинні любити та оберігати одне одного, адже ми усі народились під одним небом. Любов та Мир мають керувати нашими серцями, а не жорстокість, агресія та ненависть.

З часу його смерті минуло вже 28 років, але люди у всьому світі пам'ятають і люблять його як і раніше. Як жаль, що такі Особистості йдуть від нас завчасно... .

TRIASSA

«Я є людиною, що передає правду через вуха»

«Слухай уважно. Чуєш? це звук ночі – музика, яку я слухаю: цвіркуни, жаби, звуки природи. Якщо виїхати з міста, можна почути музику пагорбів. Вона відрізняється від комерційної музики. Те, що ти записав – це комерція, бізнес. А музика – це пісня Землі. Якщо ти чуєш її, природа – це музика ... Музика змінює тебе, вона приносить людям силу ритму»

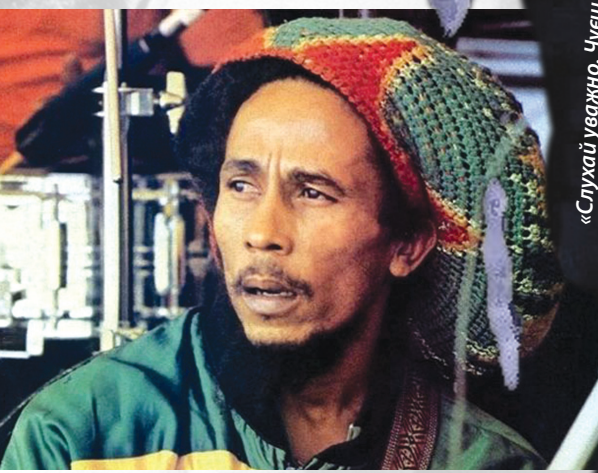

«Моїм майбутнім є справедливість»

«Не звертаю в жоден бік: ані в бік чорних, ані в бік білих. Всі ми є дітьми Джа і будемо про це пам'ятати, незалежно від того, на які нас штовхають випробування і яким будуть піддавати стражданням»

П'ятниця 13-го: міф чи реальність?

П'ятниця 13-го здавна наділена містичним змістом. І взагалі, наше життя повне прикмет, здебільше неприємних: розсипана сіль, розбите дзеркало, чорна кішка і т. д. З різних причин душам сучасних людей вони не дають спокою.

А чи знаєте ви, **З ЧОГО ПОЧАЛИСЯ ВСІ ЦІ ПРИКМЕТИ?**

У народі п'ятниця, що співпадає з 13-им числом, називається «чорною», вважається, що цього дня всі упирі, відьми та інша нечисть збирається на демонічний шабаш з усіх кінців світу. А коли до всього додати ще й повний місяць, то, мабуть, уже сам біс велів влаштувати щось страшне. Підкоряючись старовинній прикметі, у такий день з порту не виходили кораблі, не здійснювалися операції та не святкувалися весілля. Люди взагалі старалися з будинку зайвий раз не виходити.

Безліч версій існує щодо того, чому п'ятниця 13-того — нещаслива дата. Як відомо, саме **У П'ЯТНИЦЮ РОЗП'ЯЛИ ІСУСА ХРИСТА**. На Таємній вечері тринадцятим був Іуда. Що з цього вийшло, всі знають. Існує ще така версія щодо трагічності

п'ятниці 13-го: згідно переказів Ордену Тамплієрів, що боровся в ім'я Христове та оберігав святий Грааль, зник у п'ятницю 13 жовтня 1307 року. Також не було знайдено велетенського архіву тамплієрів, в якому містилися всі відомості про їх діяльність. Невідомо, чи було його знищено і як усе це зникло. До сьогодні про Орден майже нічого невідомо.

В АНГЛІЇ донині існує думка, що вихід у море у п'ятницю, і тим паче у п'ятницю 13-го числа, абсолютно немислимий, і він має бути під будь-яким приводом перенесений. Наприкінці XVIII століття цей забобон настільки сильно поширився, що англійський уряд вирішив довести абсурдність прикмети. Побудували корабель під назвою «П'ятниця», який заклали у п'ятницю, спустили на воду теж у п'ятницю, вихід судна у перший рейс відбувся у п'ятницю. Але така іронія долі: судно разом з командою зникло безвісті.

Але **В ПОРТУГАЛІЇ ТА ІСПАНІЇ** п'ятницю, навпаки, вважають сприятливим днем для відплиття, бо Колумб почав своє перше плавання, під час якого була відкрита Америка, саме в п'ятницю.

У п'ятницю, 13-го числа, за законами **ШТАТУ ІНДІАНА** (США), господарі всіх чорних котів зобов'язані чіпляти дзвіночки своїм улюбленцям, перш ніж випустити їх на вулицю.

А **В ІТАЛІЇ** — не п'ятниця 13-го, а п'ятниця 17-го вважається нещасливим днем. Тому, наприклад, знаменита і дуже популярна модель французького автомобіля «Рено» — сімнадцята — в Італії продавалася під іншим номером – як «Рено — сто сімнадцять». У японців нещасливе число — чотири.

У ЛОНДОНІ існує знаменитий «Клуб ексцентриків». Його члени проводять свої зустрічі 13-го числа кожного місяця, випробовуючи долю, відкривають в будівлі клубу парасольки, ходять під сходами, розсипають сіль і п'ють з келихів із тріщинами і відбитими краями. Поки всі живі.

Цей день став фатальним для деяких, досить відомих, особистостей, що залишили **СЛІД В ІСТОРІЇ**. Наприклад, саме у п'ятницю 13-го був арештований і засуджений до тюремного ув'язнення колись всемогутній «господар Чикаго», відомий американський гангстер Аль Капоне, який встиг підкупити весь чиновницький апарат міста і штату. Але... чомусь щось десь у нього не склалося саме в ту «чорну п'ятницю»!

У **«ЧОРНУ П'ЯТНИЦЮ»** 13 вересня 1966 року в знаменитому місті азарту Лас-Вегас був убитий популярний музикант і композитор Тупак Шакур, який до того зміг щасливо уникнути декількох серйозних замахів.

Як би не хотілось радіти всьому доброму, пов'язаному з числом 13, але саме в ці дні, а особливо в п'ятницю 13-го, кількість якихось надзвичайних випадків, самогубств, автомобільних катастроф **ЗРОСТАЄ МАЙЖЕ УТРИЧІ**. Наразі ці події мало хто може пояснити. Можливо, це самонавіювання, а можливо, містика. Нам же лишається жити та сподіватися на краще.

Цього, 2009 року, на нас чекає три п'ятниці 13-го. Одна вже минула – 13 лютого, наступна – 13 березня. І фінальна – 13 листопада 2009 року.

Бережіть себе, і ангели берегтимуть вас...

А краще – «спробуйте – вродіться у п'ятницю 13-го»...

CAMANCH

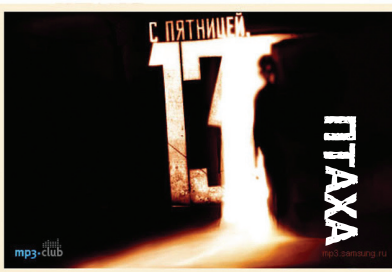

ЯКЩО ВАШ СМУТОК НЕ ВМІЩАЄТЬСЯ У ЖМЕНІ

не сіро-чорного, а яскраво-синього кольору, ходить у смішному капелюсі, вміє ховатись у найдальшому закапелку чиєїсь душі та ще й співчутливо зазирає в очі випадкових і не зовсім перехожих – вам із нами по дорозі: шубовсьнемо разом у світ нової поетичної збірки Вікторії Литвак «Кишеньковий день».

Тут якось тепло, вогко, затишно і по-дитячому страшно: за що ж тебе забули в чужій кишені? А серце тарабанить, що й валер'янка не допоможе... Та до чого ж валер'янка? Тут зграя янголів і котів, що божеволіють від одного цього слова. І «маленьке дівча, із сукенок якого виросла, стає піддослідним жабеням, підвішеним за лапу до чорнила по клітинках». Для неї світ – метафора – не просто художній засіб, а спосіб життя, мислення з усім цим набором, що не поміщається у рамки кимось вигаданої логіки: «каштани існують для того, щоб їх ко́пати, а я восени – щоб ко́пати каштани».

Це так, зовсім мілко, не з головою у вир поезії, а тільки ноги помочити... Якщо ж пірнути до дна, то доведеться добряче поблукати. Бо ж географія «Кишенькового дня» широка, і почуваєшся тут, ніби в чистилищі. Спочатку – Луцький замок енної держави, далі – Чумацький шлях і потяг, що їде на Таїті, стомлені дажбоги з оберемками соняхів і апельсинів. І врешті дівчинка виросла, сонечко – щетинніше, бабусині руки обросли пір'ям, та й усвідомлення того, що «на тому боці кулі ллють дощі / на іншому стрілятимуть єретиків», не приходить так собі, щоб «в епіцентрі пити чай про м'яту». Воно, кляте, вже по-дорослому дірявить оту кишеню дитячого дня.

Мабуть, трохи дивно у 23 так «іграшково» мислити, так мило посміхатися, коли «щоранок відчиняє / полинялий чорний кіт», але ж це притаманне тільки Вікторії дитинно-осіннє сприйняття світу, таке собі бурмотіння під ніс магічних текстів із підскакуванням на одній нозі – верлібр – рима – рима – казка – і знову верлібр, безповоротно затягує у свою круговерть.

Та, як на мене, розгадка у цьому ребусі все-таки існує: вона (авторка) щовечора одягає «халат із прорізами для крил» – отак і народжувався цей цілісний і оригінальний «Кишеньковий день» зі смутком, що не помістився в жмені...

Сподобалось?

Приходьте ще...

Можливо, наступного разу кишеня стане глибшою, дірок у ній побільшає, і поетка запросить нас на гостину хоча б на цілий тиждень.

Оксана ГУНДЕР

***

іграшкові ролі
на іграшкових
декораціях

дядьку Шекспіре
чуєте дощ?

невже й ці ниточки
водять за руки?

а руки вірять
що смикають дощ
і вигулюють небо?

а хмари не вірять
хмари знають усе
про декорації

Вікторія Литвак,
Збірка «Кишеньковий день»

***

а завтра
коли місто стане снігом
по самі вуха найсамотніших дахів
і лишаться
лиш луцьке небо та ворони
коли твоя кава
примерзне до склянки
а зорі заплачуть
поглянь у вікно
тобі не здається
що у тієї ворони
мої очі?

тобі здається

та ворона сліпа

Вікторія Литвак,
Збірка «Кишеньковий день»

Стрибати з парашутом небезпечно...

Може сподобатись

Скажіть мені, хто з вас не мріяв політати? Хто жодного разу не прокидався з окриленим настроєм і не казав собі чи комусь: «Я сьогодні літав уві сні!».Всі таке казали!!! ВСІ! Наша Пташечка теж літає, тому сьогодні ми про польоти і поговоримо :-)))).

Оскільки журнал «Птаха» позиціонує себе як молодіжне видання, а всі молоді люди є екстремалами, то деяким шибайголовам – і хлопцям, і дівчатам – буде вельми цікаво дізнатись про один із видів дуже екстремального, драйвового і не надто легкого відпочинку – про стрибки з парашутом.

Так, все-таки, як би це страшно чи смішно не звучало, але стрибнути з парашутом – це реально. Звісно, що у Ковелі експериментувати на девятиповерхівках не вартоо! Принаймні, ми від такого вчинку застерігаємо!!! Тих, хто прагне отримати недитячу дозу адреналіну, від омріяної цілі відділяє 180 км асфальтованої і не дуже дороги. Найближчий аероклуб знаходиться у Рівному, а сам аеродром (правильно дропзона) у Гощанському районі Рівненської області. У тих, у кого ще від самої думки про це божевілля рука із вказівним пальцем не тягнеться до скроні, а виникає безліч запитань, даю стислі, але максимально змістовні відповіді.

З якої висоти кинуть моє тіло?;-))) Висота відносно невелика – 950 метрів. З цього ви отримаєте 3сек. (так мало) вільного падіння до відкриття парашута і 2,5-3хв. польоту під парашутом, поки ваші ніженьки не торкнуться грішної землі. Помилковою є думка, що для того, аби стрибнути з парашутом потрібне дуже міцне здоров'я. Такі вимоги існують при відборі для служби у ПДВ, але для бажаючих зробити перший стрибок такі вимоги є не такими суровими. Тільки тоді, коли ви все-таки потрапляєте в «залежність» від цього спорту, а чесно кажучи, це навіть не спорт, а стиль життя, стиль мислення, і вам захочеться зробити 2-3 і більше стрибків, тільки тоді до вашого здоров'я з'явиться більше вимог.

Ну і напевно, бажаючих стрибнути цікавить питання, скільки таке задоволення коштує? Відразу в уяві багатьох вимальовуються значні цифри. Хоча насправді в минулому сезоні ціна за перший стрибок становила 250 грн., далі ціна залежала від висоти: 65-85 грн.

Думаю, багато хто з бажаючих зробити перший крок до польоту задається питанням: наскільки це безпечно чи навпаки? Найбільша небезпека цього екстремального виду спорту в тому, що він затягує. Робиш перший стрибок і розумієш, що мало, хочеться ще раз відчути дію адреналіну, безмежну свободу вільного падіння, захват від наповненого повітрям парашуту, радість польоту і приземлення.

Якщо ти готовий до гостроти відчуттів з парашутом, запрошуємо пройти підготовку до виконання 3-ох стрибків у Ковелі. Детальніша інформація за телефоном: 80937019816.

Хапуга

Фріран – «гламурна свобода»

Ви, напевне, вже чули про паркур – відносно нове у нашому краї захоплення молоді, що поширюється неймовірними темпами. Але більшість із того, що ми бачимо на вулицях і називаємо паркуром, – насправді є фріраном.

Отже, фріран (від англ. freerun – вільний біг) – це, кажучи по-простому, паркур з акробатикою. Я б назвав його «красивим» паркуром. Приблизно таке ж визначення давав засновник фрірану Себастьян Фука (Sebastien Foucan). Він – один із близьких друзів Давіда Белля, батька паркура. «Якщо я можу це зробити, то чому б мені не зробити це красиво?» – під таким гаслом Себастьян Фука на початку займався паркуром. Пізніше Белль пояснив, що те, що робить Фука, не може називатися паркуром. Так і з'явився фріран – суміш паркура і акробатики.

На відміну від паркура, в основі якого лежить раціональність, метою фрірану є виконати волт (vault – «трюк» в паркурі/фрірані») максимально красиво. Саме тому фріран включає виконання різноманітних сальто та інших акробатичних трюків.

Людей, що займаються фріраном, називають фріранерами. Вони, як і трейсери, багато тренуються, щоб досягти високої майстерності та елегантності виконання волтів. Шлях нелегкий, але результат вартий праці.

Тож, якщо ви вирішили займатись фріраном всерйоз, одразу приготуйтесь, що це займе куди більше зусиль і часу, аніж навчитись їздити на велосипеді. Та врешті-решт, ви зможете з гордістю сказати: «Я не просто зробив це. Я зробив це красиво.»

by Kinda

Кінозал «Прем'єра»

ПУМ ім. Франка

ПОДАРУНОК

Жанр: пригодницький трилер
Режисер: Грег Мерск
В ролях: Шейн Уест, Едвард Бьорнс, Вінг Реймс, Гоша Куценко, Сергій Губанов, Мартін Шин
30 БЕРЕЗНЯ – 05 КВІТНЯ

Що буде, якщо Ви отримаєте такий подарунок, який виконує всі ваші бажання. Подарунок, від якого Ви не зможете відмовитись, але за який Вам прийдеться поплатитись. Звичайному хлопцеві Максу Петерсону доля при підносить саме такий подарунок. Його життя кардинально змінюється...

Кохання в Великому місті

Жанр: комедія/романтика
В ролях: Олексій Чадов, Вілле Хаапасало, Аліка Смехова, Віра Брежнєва, Філіп Кіркоров
Бюджет: 3,5 млн.$.
27 БЕРЕЗНЯ – 05 КВІТНЯ

Троє друзів – двоє росіян і «майже російський» фінн – працюють у Нью-Йорку. Окрім них там живуть і працюють ще сотні тисяч росіян, і серед них велика кількість симпатичних дівчат. Тому хлопцям увесь час хочеться нових перемог. Але одного разу молоді люди дуже засмутили романтичного старого, який володіє деякими містичними здібностями. Він вирішив, що їх необхідно рятувати, і в один момент всі троє втратили можливість... займатися сексом. Їх врятує лише один засіб. Кохання. І секс буде. Але тільки з коханою жінкою.

1½ лицаря: *В пошуках викраденої принцеси Херцелінди*

Жанр: комедія. **Режисери:** Тіль Швайгер, Торстен Кюнстлер, Крістоф Валь. **Оператор-постановник:** Крістоф Валь. **В ролях:** Тіль Швайгер, Рік Кавеніан, Юлія Дітце.
13 – 19 БЕРЕЗНЯ

Доблесний лицарь (Тіль Швайгер) і турецький злодій, який мріє стати лицарем, вирушають у путь, щоб звільнити викрадену принцесу...

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬ

Жанр: пригодницький екшн
Режисер: Том Тиквер
У ролях: Клайв Оуен, Наомі Уотс, Ульріх Томпсон
20 – 29 БЕРЕЗНЯ

Агент Інтерполу та помічник окружного прокурора намагаються вивести на чисту воду один з найвпливовіших у світі банків, який має незаконні активи та займається відмиванням грошей. Розслідування веде їх від Берліну до Мілану, а звідти до Нью-Йорка та Істамбула. Однак ставки ростуть і агенти ризикують втратити власне життя.

Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: ***м. Ковель вул. Театральна, 11, к. 17***
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8 (050)914-93-77 – Оленка
8 (068)2338513 – Ната

F.E.A.R. 2: Project Origin

Системні вимоги: ОС: Windows XP SP2 / Vista SP1.
Процесор: Pentium 4 2.8 ГГц або AMD Athlon 64 3500+; 1ГБ ОЗУ.
Відеокарта: NVidia 8600 або ATI X700 з підтримкою DirectX 9.0 і 256 МБ.
12 ГБ вільного місця.

ОПИС: Неофіційна друга частина шутеру F.E.A.R. Історія гри продовжить сюжетну лінію дівчинки Альми (Alma), яка має паранормальні здібності та бажання помсти усім недругам, які зіпсували їй життя. Головний герой у Project Origin зміниться. Тепер це не щось безіменне. Гравцеві довірено роль солдата Майкла Беккета (Michael Becket), одного з членів підрозділу Delta Force. За півгодини до закінчення оригінального F.E.A.R. його загін посилають з метою заарештувати Женевьєву Арістайд (Genevieve Aristide), президента організації Armacham. Далі щось іде не так, Майкл дивним чином отримує «фірмові рефлекси», що дозволяють «сповільнювати» час, і пішло-поїхало...

Street Fighter 4

Системні вимоги: ОС: Windows XP SP2 / Vista SP1.
Процесор: Pentium 4 2.2 ГГц або AMD Athlon 64 3000+; 1ГБ ОЗУ.
Відеокарта: NVidia 6800 з підтримкою DirectX 9.0.
8 ГБ вільного місця

ОПИС: Що може об'єднувати людей, які відрізняються зовнішнім виглядом, характером, темпераментом і навіть расою? Небагато: чудова фізична форма, чудове знання найрізноманітніших бойових мистецтв і наявність ворога, якого треба знищити. Четверта частина культової серії файтингів, яка добралася і до персональних комп'ютерів. У самій же грі авторами об'єднано вже знайомі й улюблені речі зі всілякими нововведеннями в ігровій механіці. Вийшло дуже цікаво...

Підготував Бодя Sprite, за інформацією від магазину «до МАЖОР» (м. Луцьк)

Burnout Paradise

Системні вимоги: ОС: Windows XP SP2 / Vista SP1.
Процесор: Pentium 4 2.4 ГГц або AMD Athlon 64 3000+; 1ГБ ОЗУ.
Відеокарта: NVidia 6800 з підтримкою DirectX 9.0.
10 ГБ вільного місця.

ОПИС: Консольний хіт, підкоривши власників Xbox 360 і PlayStation 3, вирішив заглянути у володіння персональних комп'ютерів. Автомобільні аси, напевно, оцінять серйозні зміни в мультиплеєрі. Взагалі ж мультиплеєр – одна з головних фішок Burnout Paradise. Вам не потрібно буде виходити зі своєї одиночної гри, з теплого і затишного крісла улюбленого автомобіля, повертатися в меню і чекати «конекту» – просто запросіть друга у вашу гру, позмагайтесь з ним і спокійно продовжуйте кар'єру.
Таку розкіш уможливлює повністю відкритий для дослідження Paradise City – місто-мрія, що завдяки вашій допомозі цілком може перетворитися на місто-руїни. А коли набридне вільне катання – до ваших послуг чотири види змагань: Choose from Race, Marked Man, Road Rage і Stunt. І головне – неймовірно видовищні, красиві, захоплюючі, неперевершені аварії.

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ
ПТАХА
№ 3, 2009 (березень)
Головний редактор:
Ольга Ляснюк

Верстка та підготовка до друку:
Володимир Камінський (ПВД «Твердиня», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)
Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua.
www.ptaxa.com.ua
Свідоцтво про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008. Видається з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна. Наклад 1500 прим.

Віддруковано у друкарні ППФ "Мінотавр". Вул. Грущевського, 19, м. Нововолинськ, 45400. Свідоцтво про внесення до державного реєстру України ДК № 1278 від 18.03.2003 р.

ФОТОПРИКОЛИ

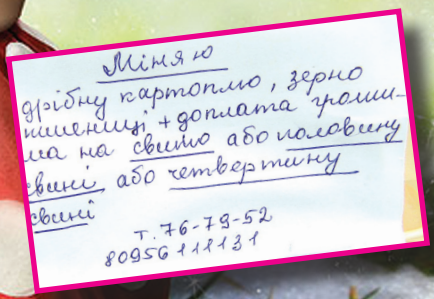

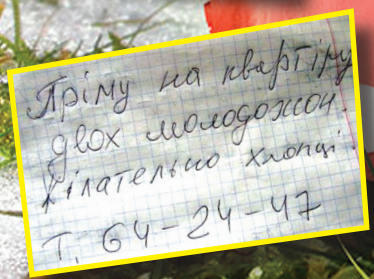

Журнали можна купити в таких торгових точках:

На торгових прилавках Урпошти, а також:

У м. Ковелі:

1) магазин «АВС», (привокзальна площа);
2) перший поверх магазину «Метро», (вул. Театральна);
3) торга точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
4) торгова точка при вході у залізничний вокзал;
5) точка продажу преси в супермаркеті «Салют», (вул. Володимирська);
6) точка продажу преси в супермаркеті «Наш Край», (вул. Брестська);
7) в супермаркеті «Вопак»;
8) у магазині «Мажор» (вул.Сагайдачного, 6в);
у магазині «Мажор» на Брестському ринку;
9) у кінозалі «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100).

У м. Нововолинську:

1) магазин «Екстрім», (бул. Шевченка, 8 та 25);

У м. Луцьку:

1) супермаркет «Вопак» при вході (бул. Лесі Українки).
2) біля ЦУМу, довгий прилавок;
3) магазин «Вінок волошковий», (Театральний майдан).

У м. Володимирі-Волинському:

1) супермаркети «Вопак»:
• вул. Князя Василька, 2
• вул. Ковельська, 132/2